

De eerste druppel

**Een waterige geest,
die niet voor de
poes was.**

In deze tijden van verhoogde energiefrequentie worden de sluiers tussen 'hier' en 'daar' dunner. Steeds meer mensen zien, voelen of horen dingen die ze voorheen niet waarnamen. Bij reïncarnatietherapeut Marianne Notschaele-den Boer gaat dat net even wat verder: na bezoek uit het dodenrijk moet de dweil er aan te pas komen...

Zondagochtend, half 12. De achterdeur van ons huis, die opendraaide naar de tuin, stond op een kier. Buiten floten jonge merels, de zon scheen. Een mooie voorjaarsdag. Binnen in de keuken maakte ik een laat ontbijt klaar voor manlief en mezelf: sterke koffie, geperste sinaasappelen, vers gebakken croissantjes uit de oven. De ontbijthandelingen verrichtte ik op de automatische piloot, nog suf van het lange uitslapen. Onze poes en katers drentelden gezellig om me heen nadat ik hun etensbakjes met kattenbrokken had gevuld. Ineens schrok ik. Rechts van me, in de keuken, zag ik iets bewegen. Wat was dát? Een lichtgrijze energiemassa van ongeveer één meter hoog en zeventig centimeter breed verplaatste zich vanuit het midden van de keuken naar de buitendeur.

SPELEN MET DE POEZEN

De poes zette een hoge rug op en rechte haar pootjes; haar verdikte staart schoot als een antenne omhoog. Dreigend siste ze in de richting van de vreemde energievorm. De twee katers bleven doodleuk zitten waar ze zaten, naast hun etensbakje. Mijn hartslag versnelde. Ik volgde de beweging die de ijle energiewolk maakte en zag hoe doorschijnend lichtgrijs veranderde in een meer vaste vorm, alsof er een klein meisje stond. Een druipnat, transparant meisje van een jaar of acht. Het beeld dat ik zag kreeg ik niet helemaal scherp.

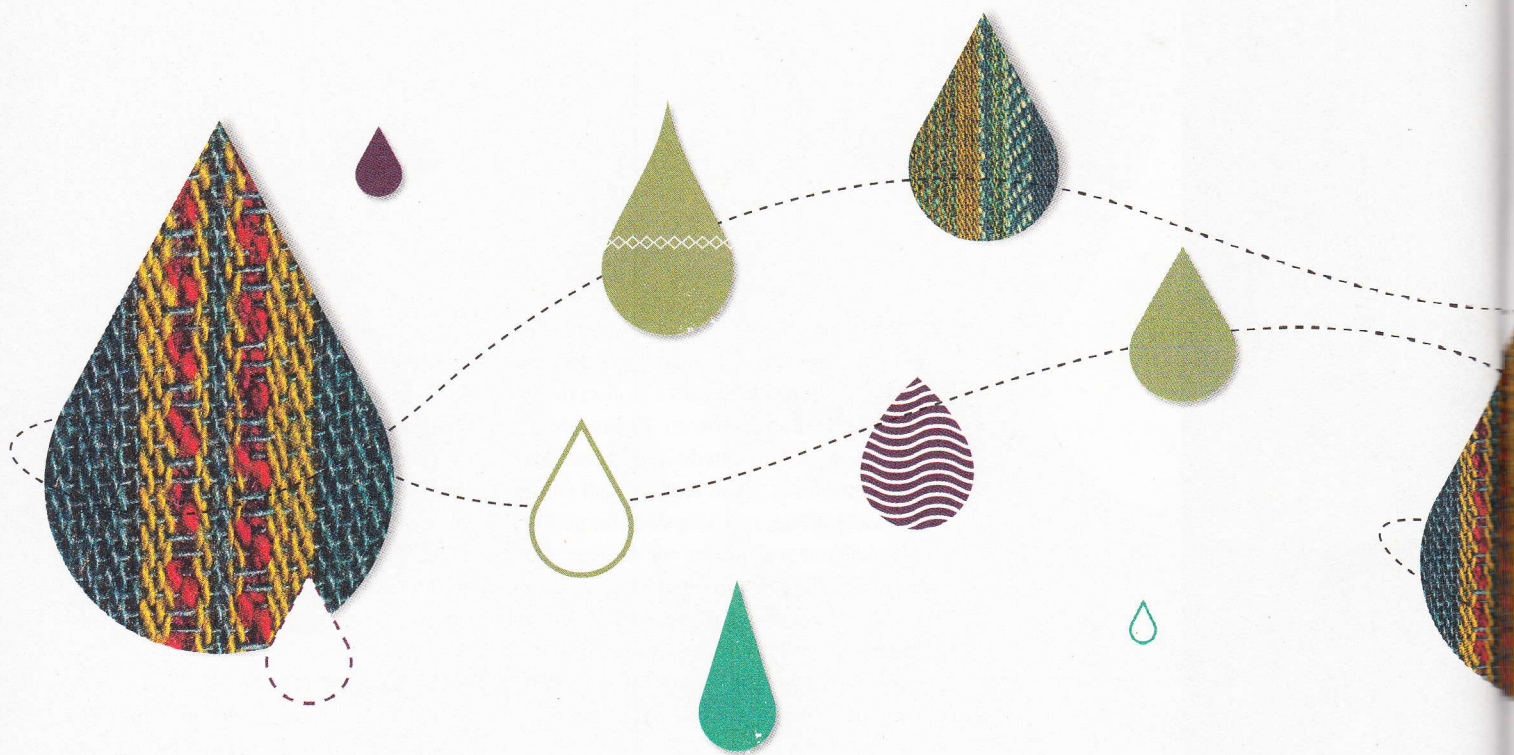
**‘Er stond hier net een dood
meisje in de keuken,
zei ik tegen mijn man’**

In mijn hoofd ving ik een zacht stemmetje op: “Ik wil met de poezen spelen.” Geval-
len in een sloot in een weiland, dacht ik
meteen. Daarom oogde ze zo doorweekt.
Door mijn hoofd flitste: aan het spelen

geweest, uitgeleden, ongelukkig terecht-
gekomen en verdrongen in een akkersloot.
Lang geleden. Een geest in mijn keuken!
Ons pas gebouwde huis stond aan de rand
van het dorp, grenzend aan weiland en
maïsvelden. Was het kind ooit op deze
plek overleden, daar waar wij nu woon-
den? Ik was begin dertig en niet gewend
aan onaangekondigd bezoek vanuit de
geestenwereld.

KSSST, GA WEG!

Wat ik zag werd scherper. Het meisje zag
er klein en tener uit. Eerder zes dan acht
jaar oud. Ze had een doorweekt blauwgrijs
zomerjurkje aan, er overheen een wit schort
met pofmouwtpjes. Alsof ze was weggestapt
uit een ouderwets kinderprentenboek.
Twee dunne natte, donkere vlechten hingen
zielig aan weerszijden van haar hoofd naar
beneden. Eén vuilwit strikje zat geplet in
een vlechtpunt. Bemodderde witte sokjes
in zachtgele klompjes. Haar jurkje droop
van het groene slootwater. “Ik ben gevallen
en durf niet naar mijn moeder toe”, hoorde
ik klaaglijk in mijn hoofd. Wat moest ik
aanvangen met deze natte verschijning? De
poes blies nog een keer sissend haar kant
uit en ik was het met de poes eens, dit was
freaky. Hardop zei ik: “Ga weg! Kssst kssst”,
alsof ik het tegen een lastige buurtkat had
in plaats van een verdwaalde entiteit. Op de
achtergrond hoorde ik het koffiezetapparaat
pruttelen op het aanrecht. De oven pingelde
dat de croissantjes klaar waren. Manlief
riep vanuit de woonkamer: “Kunnen we
ontbijten?” Floep, weg was de energie van
het meisje. Goddank, ik was blij dat ze was
afgedropen. Ik had geen zin in dode mensen
over de keukenvloer. De poes rekte zich uit
en deed weer normaal. Ze trippelde naar de
andere twee katers die onverstoord had-
den doorgegeten aan hun brokjes. “Er stond
hier net een dood meisje in de keuken”, zei
ik tegen mijn man, “maar nu is ze gelukkig
weer weg.” Hij trok zijn wenkbrauwen op,
zuchtte, schudde een tikje meewarig zijn
hoofd en zei: “Dat meen je niet! Echt?
Hoe krijg je het verzonnen.” ►

HELDERZIEND

Als jong kind zag ik doorschijnende lichtwezens aan mijn bed. "Jij hebt een rijke fantasie!" werd lachend tegen me gezegd, de keer dat ik mijn ouders daarover vertelde. Ze deden niet moeilijk. Fantasie kon ik prima gebruiken voor het schrijven van opstellen en creatieve vakken op school. Uit hun reactie begreep ik dat die half doorschijnende, voorbij zwevende wezens door mij zelf verzonnen werden. De wazige vormen die ik zag bewegen aan de zijanten van mijn blikveld waren producten van mijn eigen verbeeldingskracht. Ik vond het best knap van mezelf dat ik die wapperende wezens kon verzinnen. Als lastige exemplaren me bezochten, fantaseerde ik die eenvoudigweg de andere kant op. Rond mijn negende jaar werden mijn ogen slechter. Ik zag steeds minder ver én minder lichtwezens om me heen. Indrukken uit de andere werkelijkheid raakten op de achtergrond. Mijn focus kwam te liggen op school, vriendinnen, studie, een relatie en later werk. Pas toen ik dertig werd, kwam ik opnieuw in aanraking met de entiteitenwereld. Als beginnende regressie- en reïncarnatietherapeut moest ik ook met mijn intuïtie leren werken. Moeilijk vond ik dat. Tijdens gesprekken met cliënten wist ik zomaar ineens van alles. Hoe hun aura's eruit zagen. Welke

cliënt een weggestopt jeugdtrauma had. Welke berichten overleden dierbaren wilden doorgeven. "Jij bent helderziend", kreeg ik te horen. "Nee hoor", zei ik dan, "Ik zie niets helder, ik weet gewoon telkens wat." Ik wist dingen. Informatie uit voorgaande levens. Wanneer energie van een overledene in de buurt van een cliënt rondhing. Bij vrouwen die op

WATER OP DE TRAP

Het waterige geestenmeisje vergat ik weer, tot de dag dat cliënt Max langskwam voor een therapiesessie. Max, een gevoelige man, violist van beroep, kwam voor zijn derde consult. Hij belde aan, ik deed open en we liepen samen de trap op naar de praktijkruimte. "Hé, er ligt hier allemaal water op de trap", zei hij.

'Het kippenvel stond me op de armen en ik kreeg tranen in mijn ogen van ontroering'

het punt stonden zwanger te worden zweefden er soms vrolijke, lichtgele zielsenergieën rond die popelden om geboren te worden. Zulke indrukken en weetjes kwamen uit het niets; ik beschouwde die informatie als handige puzzelfragmenten voor het doen van goede therapie. Helderzienden, dat waren anderen. Van die mensen die dingen scherp zagen en die op paranormale beurzen stonden. Ik zag amper wat, wist gewoon veel. Maar na het bezoek van dat dode meisje in de keuken ging ik twijfelen. Ik had haar echt gezien, niet verzonnen.

Verbaasd keek ik naar de mahoniehouten traptreden. Ik kon me niet herinneren dat ik daarnet met de naar boven toe gedragen thermoskan heet theewater had gemorst. Zat de kan te vol met water en had ik de dop niet goed dichtgedraaid? Voordat Max binnenkwam liep ik de trap op en af, er lag geen druppel, maar nu zag ik ineens flinke plassen water liggen op zeker tien traptreden. "Wat gek. Misschien lekt de thermoskan", zei ik, "ik ruim het straks wel op." Mijn aandacht had ik nodig voor het doen van de therapiesessie. Na afloop van de sessie voelde Max zich wat onvast op de benen. Omdat hij diep

in trance was geweest, raadde ik hem aan buiten eerst te gaan lopen voordat hij in zijn auto zou stappen. "Bel straks even aan voordat je vertrekt", zei ik, "dan weet ik zeker of je genoeg bij je positieven bent om veilig naar huis te rijden." Hij beloofde dat, liep de trap af naar beneden, de voordeur uit en de tuin in. Ondertussen ruimde ik de sessie-aantekeningen op en bekeek ik de thermoskan. Geen lek. Een kwartier verstreek. De voordeurbel ging. Dingdong. Max: "Ik voel me goed nu, ik kan zonder problemen autorijden. Ik heb een blokje om gelopen en in jullie tuin in de zon gezeten. O ja, weet je dat er bij jullie achterdeur een meisje staat? Ze wil naar haar moeder toe, maar ik denk dat ze dood is. Ik heb gezegd dat jij haar zal helpen." Mijn hart sloeg een slag over, mijn benen werden slap. "Hoezo?", probeerde ik zwak. "Nou, jij bent toch paranormaal, jij weet hoe dat moet, ik niet." Hij lachte. "Bedankt voor de sessie en tot de volgende keer!"

HERENIGING

Diezelfde middag, na Max' vertrek, verrichtte ik mijn eerste 'zielsoverzetting naar de andere kant'. Ik ging op de trap zitten, sloot mijn ogen en richtte mijn aandacht op het dode meisje. Floep, daar was ze, of althans haar zielsenergie. Ogenblikkelijk klonk haar zachte kinderstem in mijn hoofd. Een

tikkeltje verontwaardigd: "Jullie poes vindt mij niet lief." Ik schoot in de lach. Onze sissende poes had inderdaad niet lief gedaan tegen haar, maar ik ook niet. "De poes was bang voor je in de keuken, ik ook." En ik begon een 'gesprek' met haar, net zolang tot ze begreep wat haar overkomen was en hoe ze was gestorven. Verdronken in een sloot tijdens het spelen op de akker. Dat had ze eerder niet doorgehad. In de keuken wilde ze 'alleen maar met de poes spelen', verder niets. Ze begreep niet dat ze op dat moment al in de geestenwereld vertoefde. "Ik wil naar mijn moeder toe, maar ik kan haar niet vinden." "Ik ga je helpen. Kijk eens omhoog, zie je daarboven een piepklein lichtje? Daar wacht je moeder op je. Die kant moet je op." "Echt waar?" "Echt!" Aarzelend zweefde haar zielsenergie bij me vandaan, hoger dan de trap waar ik op zat, hoger en hoger. "Moet ik daarheen?" "Ja, je gaat de goede kant op. Jouw mama wacht al heel lang op je." Ik hoorde niets, het bleef stil. Haar zielsenergie was heel ver weg. Ik wachtte. En wachtte. Een minuut of vijf. Plotseling hoorde ik, in de verte hoog boven mij, een zacht en blij 'Mamaaaaaaaa'. Het kippenvel stond me op de armen en ik kreeg tranen in mijn ogen van ontroering. De zielsenergie van het overleden meisje was herenigd met de energie van haar (inmiddels ook overleden) moeder. Ik was erin geslaagd ze bij elkaar

te brengen. Blij en opgelucht constateerde ik dat dit entiteitengedoe best meeviel. Zo'n verdwaalde kindergeest helpen was lang zo eng niet als ik had gedacht.

DRUPPELMYSTERIE

Tegenwoordig loop ik niet meer weg voor entiteiten, hoewel ik nog jarenlang lacherig heb gedaan over mijn helderziende kwaliteiten. Het zal je maar gebeuren, een van slootwater druipend geestenmeisje tegenkomen in je eigen huis! Af en toe vraag ik me nog af hoe het destijds zat met die waterplasjes op de trap. De thermoskan van toen gebruik ik nog altijd in mijn praktijk. Die kan heeft nooit gelekt en lijkt het eeuwige leven te hebben. Als ik toen zelf water geknoeid had omdat de thermoskan te vol was, dan hadden er op de trap treden hooguit druppels gelegen. Synchroniciteit? Materialisatie, energie van een waterig geestje omgezet in materie? Ik weet het niet. De natte plekken op de trap hadden het formaat van kinderklompjes, dat geeft misschien te denken... Na deze ervaring druppelden nog vele andere entiteiten mijn praktijk en leven binnen, waarover een andere keer meer. ●

© RHA Publishing
Marianne Notschaele-den Boer
Reïncarnatietherapeut
www.vorigelevens.nl